

Sygn. akt V CSK 14/14

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa E. S.A. w C.

przeciwko J. F. i W. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lipca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego J. F.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 12 lipca 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanego J. F. na rzecz powoda kwotę 1800,-
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.).

Oczywistą zasadność skargi skarżący wywodził z konieczności dokonania wykładni przepisu art. 299 k.s.h. popadając w sprzeczność logiczną w łącznym wskazaniu na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., jeżeli bowiem dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędna jest wykładnia przepisów prawa, to nie może zachodzić naruszenie przepisów prawa materialnego lub procesowego mające charakter oczywisty i widoczny *prima facie*. Odnośnie przesłanki potrzeby wykładni

skarżący nie wykazuje, że art. 299 k.s.h. we wskazanym zakresie, w tym powiązaniu z art. 5 k.c. oraz art. 5 § 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dn. 24 października 1934 r. Prawo upadłościowe budzą poważne wątpliwości, nie doczekały się wykładni, bądź niejednolita ich wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie, a przedstawia własne poglądy odnosząc je do własnej oceny stanu faktycznego sprawy. Przytoczone poglądy doktryny i stanowiska orzecznictwa dotyczą kwestii prawnych jednolicie w nich zaprezentowanych. Powyższe dotyczy również uzasadnienia przedstawionych dwóch zagadnień prawnych, wynika bowiem z niego, że skarżący zmierza do uzyskania odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

[aw]